

Odhoďte déhabhráti a rozvíjejte daivábhimanu*

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 18. srpna 2006* ←

*Jaký má smysl veškerá vaše učinnost,
když vám nepomáhá změnit osud?
Když vám špatné myšlenky vstoupí na mysl,
veškeré vaše vzdělání a inteligence
jsou zbytečné a bezvýznamné.*

Můžete studovat mnoho předmětů a mnohé se naučit. Ale hodnota veškerého učení je nulová, jestliže nerozvíjíte oddanost k Bohu. Lidé jsou pyšní na své vzdělání, neboť si nejsou schopni tuto pravdu uvědomit. Jaký má takové vzdělání smysl? Co bych měl sdělit tomuto srpnovému shromáždění o výsledcích takového vzdělávání?

*Všechny védské dharmy upadly.
Hovořit mateřským jazykem se stalo hříchem.
Lidé se ostýchají dodržovat ve společnosti morálku.
Ó, oddaní, je vaší povinností ochraňovat v Bháratu dharmu.*

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Dnes se vše pohybuje velice rychle, nedbá se na letící čas. Vteřiny, minuty a hodiny běží. Šedesát vteřin tvoří jednu minutu a šedesát minut jednu hodinu. Tak i hodiny v okamžiku rychle mizí. Co může být příčinou tak rychlého života? Je to jediné lidská povaha. Lidská mysl se mění během vteřiny. Říká se:

* Odhoďte *déhabhráti* (přelud těla) a rozvíjejte *daivábhimanu* (připoutanost k božství).

„*mana éva manušjánám káranam bandhamóksajóh*“ (jedině mysl je příčinou pout či osvobození člověka). Co je to mysl? Je to změt přání. Tato přání máte ovládat. Dnešní člověk dokáže ovládat všechno, ale sebe ne. Jaký má smysl všechno ovládat, když on sám se pohybuje bez jakékoli kontroly?

Vtělení lásky!

Především má být naše mysl zasvěcena Bohu. Mysl je darem od Boha. Co bylo dáno Bohem, má být vráceno Bohu nazpět. Naprostou blaženost budete prožívat jen tehdy, když se budete držet tohoto principu.

*Když se člověk vynoří z matčina lůna,
nemá kolem krku žádný náhrdelník.
Nemá tam žádné šperky z perel, ani třpytivé zlaté ozdoby,
nemá tam náhrdelníky, osázené drahými kameny,
jako jsou smaragdy a diamanty.
Jeden náhrdelník kolem krku však má.
Brahma spojuje dohromady
důsledky jeho minulých činů v těžkou smyčku
a navléká mu ji na krk v okamžiku narození.*

(báseň v telugu)

Pán Kršna prohlásil: „*Mamaivánšó džívalóké džíabhútah sanátanah*“ (věčný átman ve všech bytostech je částí mého bytí). Veškeré toto stvoření je darem božím. Ten dar tedy musíme pečlivě chránit.

Vtělení lásky!

Člověk má tři vlastnosti: *sattvu* (čistotu, klid), *radžas* (vášeň, vzrušení) a *tamas* (netečnost, tupost). *Sattvickou* vlastnost musíme chránit. Osoba se zlými myšlenkami uvidí všude zlo. Člověk s dobrými myšlenkami uvidí všude dobro. Ten, kdo nemá žádné myšlenky, se stane plným člověkem. Taková osoba je věčná a plná míru. Látku tvoří vlákna, utkaná do osnovy a tkaniny. Kde se vzalo vlákno, nazývané *karmaphala* (plody činů)? Pochází z bavlny *džanmantara sanskáry* (*vásan*, neboli sklonů, získaných v mnoha předchozích zrozeních). Vlákno je z bavlny a je utkáno v látku. A tu látku nosíme. Látka, nazývaná lidské tělo, které nosíme, je darem božím.

Ženou Mandana Mišry, velkého učence védánty, byla Ubhajaháratí. Byla to skutečněná duše. Vždy se podrobovala příkazům svého manžela a uložené povinnosti konala jako věrná žena. Jednoho dne se šla Ubhajaháratí se

svými žákyněmi vykoupat na břeh Gangy. Cestou si všimla *sannjásina*, který odpočíval s usušenou dýní pod hlavou. Používal ji jako nádobu na pitnou vodu, takže si jí dbal. Ubhajaháratí si tuto připoutanost k suché dýni uvědomila a poznamenala ke svým žákyním: „Hleďte, tento muž se nazývá *sannjásinem*, ale je připoután k dýni, co má pod hlavou jako polštář.“

Sannjásin její poznámku zaslechl, ale neřekl ani slovo. Když se Ubhajaháratí s žákyněmi vracela, odhodil před nimi dýni, aby předvedl, že k ní připoutaný není. Ubhajaháratí si toho všimla a poznamenala: „Ó, myslela jsem si, že má jen jeden nedostatek, a to *abhimánu* (připoutanost). Nyní jsem zjistila, že má ještě jiný, *ahamkáru* (ego). Jak se může stát *džňáninem* a *sannjásinem* ten, kdo má *abhimánu* a *ahamkáru*?“ Její kritika otevřela *sannjásinovi* oči. Vyjádřil Ubhajaháratí vděčnost, že mu předala pravé poznání o zřeknutí se.

Ubhajaháratí mu pak dále vysvětlila: „Celý svět je neskutečný. Člověka přitahují mnohé předměty tohoto světa. Ty však nejsou vně. Všechny jsou odrazem myšlenek člověka. Vytváří je on sám. Vytváříš si připoutanost k fyzickému tělu. Později sám tělo opustíš. Ty jsi ten, kdo si vytváří připoutanost k tělu a také ten, kdo tělo odloží. Rozvíjení připoutanosti k tělu nebo jeho odhození – obojí je důsledkem tvého sebeklamu. Ty rozvíjíš *déhabhránti* (přelud těla). Místo toho *déhabhránti* odlož a rozvíjej *daivábhimanu* (připoutanost k božství). Tělo je chrámem božím. Obyvatele těla považuj za *dévadévu* (nejvyššího Pána).“

*Tělo je tvořeno pěti živly a dříve či později je odsouzeno k zániku,
ale jeho vnitřní princip nezná zrození ani smrt.
Jeho vnitřní princip nemá žádnou připoutanost a je věčným svědkem.
V podobě átmana je to vpravdě řečeno zajisté Bůh sám.*

(báseň v telugu)

Všechny světské pocity se rodí z *adžňány* (nevědomosti). Nejsou pravdivé a trvalé. Jeden člověk miluje druhého tak dlouho, dokud trvá život. Dokud je v něm život, miluje manžel svoji manželku a naopak. Tato láska se vztahuje k fyzickému tělu. Obě těla nepřišla ve stejný čas, ani neodejdou ve stejnou dobu.

*Punarapi džananam, punarapi maranam,
punarapi džananí, džatharé šajanam,
iha sansáre bahu dustáre, krpajáparé páhi muráre.*

*Ó, Pane! Jsem lapen do kruhu zrození a smrti,
znovu a znovu prožívám muka pobytu v matčině lůnu.
Je velmi obtížné překročit oceán světského života.
Prosím, převed' mne přes ten oceán
a obdaruj mne osvobozením.*

*Bhadža Góvindam, bhadža Góvindam,
Góvindam bhadža múdhamaté,
samprápté sannihité kálé,
nahi nahi rakšati dukrňkarané.*

*Ó, pošetilý člověče, zpívej Góvindovo jméno,
pravidla gramatiky ti nepřijdou na pomoc,
až se přiblíží konec.*

Dnes může být někdo plný síly, zdravý a šťastný. Nikdo však neví, co se stane zítra. Tělo je jako automobil. Mysl je jeho volant. Jak může být pod kontrolou fyzické tělo, když není pod kontrolou mysl?

Vtělení lásky!

Každý z těchto kněží, kteří se zde shromáždili a kteří vedou po deset minulých dnů tuto *jadžňu*, je velká osobnost. Bez ohledu na duševní naladění jsou jejich mysli plně soustředěny na ten božský úkol. V této skupině je také několik mladých mužů. Země takovou mládež potřebuje. Mezi mládeží se cítím velmi šťastný. Dám jim vše, co chtějí. Po *púrnáhutí* si s nimi promluví a splním jejich přání. Strávím s nimi nějaký čas.

Jsou lidé, co se pokoušejí rozvíjet *vairágja bháva* (smysl pro odpoutanost), ale nejsou schopni se vzdát připoutanosti. Náš hlavní kněz vás může v tomto ohledu vést. Může vás vést svým příkladem. On je osobnost, která uvádí do praxe vše, co učí druhé. Když následujete takového učitele (*áčárja*), můžete překonat jakoukoli překážku a dosáhnout cíle.

Pro každou lidskou bytost je velmi snadné dosáhnout božství. Ve skutečnosti vám Bůh patří a vy patříte Bohu. Vztah mezi vámi a mnou je vztah syna a otce. Ved'te tedy šťastný, odvážný a blažený život. Také nejsem rád, že zítra odjíte. Pojedu s vámi. Nemůžeme žít jeden bez druhého. Tento svatý vztah mezi námi berte jako pravý a věčný a usilujte o jeho udržování. Přijdu zítra brzy ráno a všechny vás ještě znovu uvidím. Obdaruji vás štěstím a blažeností.

U příležitosti Ati Rudra mahájadžni, v Prašánti Nilajam dne 18. srpna 2006